

Ἱερώτατε Μητροπολῖτα Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου, ὑπέρτιμε καί ἔξαρχε Ἄνω Κρήτης καί Πελάγους Κρητικοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Πρόδρομε, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καί εἰρήνη παρά Θεοῦ.

Ἀσμένως ἀπευθύνομεν ἐκ Φαναρίου τόν παρόντα Πατριαρχικόν χαιρετισμόν, ἐπευλογοῦντες τήν διοργάνωσιν τῆς ἐσπερίδος ἐπί τῇ ἐπετείῳ συμπληρώσεως χιλίων ἑπτακοσίων ἐτῶν ἀπό τῆς, θεοκινήτῳ νεύσει καί βουλῇ, συγκλήσεως τῆς ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325). Ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν εὐλογίαν τό γεγονός ὅτι ἡ ἐκδήλωσις αὐτή πραγματοποιεῖται εἰς τόν προαύλειον χῶρον ἑνός μοναδικοῦ ἱστορικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, Μετοχίου τῆς Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Βωσάκου, εἰς τό «Καλό Χωράφι» Μυλοποτάμου, ὁ ὁποῖος τιμᾶται εἰς τήν μνήμην τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων, τῶν συμμετασχόντων εἰς τό κομβικόν τοῦτο διά τήν Ἐκκλησίαν γεγονός.

Ἡ ἐν Νικαίᾳ Σύνοδος δέν ἀπετέλεσε μόνον τήν πρώτην ἐφαρμογήν τῆς ἀρχῆς τῆς συνοδικότητος εἰς οἰκουμενικόν ἐπίπεδον, ἀλλά ἀνεδείχθη εἰς ἐπιφανεστάτην ἐκδήλωσιν τῆς συνοδικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἐνώπιον μιᾶς βαθυτάτης θεολογικῆς κρίσεως, καί ἀπετέλεσεν ἀφετηρίαν ἑνός νέου καθοριστικοῦ κεφαλαίου τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς συνοδικῆς ταυτότητος αὐτῆς. Ὁ Ἀρειανισμός ἦτο ριζική ἀνατροπή τοῦ μυστηρίου τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως. Ὁ ἰσχυρισμός τοῦ Ἀρείου, ὅτι ὁ Υἱός εἶναι κτίσμα καί κατώτερος τοῦ Πατρός, «κατεσμίκρυνεν τῆς Τριάδος τόν Ἕνα, Υἱόν καί Λόγον ὄντα Θεοῦ» καί ὑπενόμευσε τό θεμέλιον τῆς σωτηριολογίας. Διά τοῦτο καί ἡ ἀπάντησις τῆς Συνόδου ἀνεφέρθη εὐθέως εἰς «τόν δι' ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους καί διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα καί σαρκωθέντα καί ἐνανθρωπήσαντα, παθόντα, καί ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καί ἀνελθόντα εἰς τούς οὐρανούς, καί ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς» Θεόν Λόγον.

Ἡ σύνταξις τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Νικαίας «Πιστεύομεν...» ἀπετέλεσε τό σημαντικώτερον ἐπίτευγμα τῆς Συνόδου, ὡς φωνή τῆς ἀδιαλείπτως ὑπό τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ βιουμένης πίστεως. Οἱ ὅροι «οὐσία» καί «ὁμοούσιος» ἠξιοποιήθησαν διά τήν ἀπόκρουσιν τῆς ἀρειανικῆς πλάνης καί τήν ἀπελευθέρωσιν τῆς θεολογίας ἀπό τά δεσμά τῶν ἑλληνιστικῶν νοητικῶν σχημάτων. Ἡ φιλοσοφική γλῶσσα ἐχρησιμοποιήθη ὑπό τῆς Συνόδου ὄχι ὡς αὐτοσκοπός, ἀλλά ὡς μέσον ἐκφράσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐμπειρίας, ἡ ὁποία καί παραμένει τό «ἑρμηνευτικό κλειδί» διά τήν ὀρθήν ἀξιολόγησιν τῆς λειτουργίας τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας εἰς τήν αὐθεντικήν διατύπωσιν τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως.

Ἡ Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ἀποτελεῖ ὁρόσημον εἰς τήν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι μόνον ὡς πρός τήν ὁριοθέτησιν τῆς δογματικῆς διδασκαλίας, ἀλλά καί διά τήν ἀνάδειξιν τῆς κανονικῆς τάξεως καί τήν διευθέτησιν τοῦ προβλήματος τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ὑπό πάντων τῶν Χριστιανῶν. Ἡ Σύνοδος

ὑπενθυμίζει σήμερον εἰς τήν Χριστιανοσύνην τήν σημασίαν τῆς ἀμετακινήτου πιστότητος εἰς τήν Παράδοσιν τῆς Ἀληθείας καί τῆς συνεχίσεως τοῦ κοινοῦ ἀγῶνος ἐναντίον πάσης πλάνης, καί συγχρόνως προσκαλεῖ ἡμᾶς νά ἐπιστρέψωμεν εἰς τά οὐσιώδη τοῦ ἐν Χριστῷ βίου.

Ἡ ἐφετεινή ἐπέτειος παρέχει εἰς πάντας ἡμᾶς τήν εὐκαιρίαν νά ἀναστοχασθῶμεν τήν διαχρονικήν σημασίαν τῶν θεολογικῶν καί ἐκκλησιολογικῶν ἀρχῶν τῆς Συνόδου, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ὁδοδείκτην καί ἀμετάκλητον σημεῖον προσανατολισμοῦ διά σύνολον τόν χριστιανικόν κόσμον. Καλούμεθα νά προβάλλωμεν «τό πνεῦμα τῆς Νικαίας», ἀναδεικνύοντες τάς ἀνθρωπολογικάς διαστάσεις τοῦ «ὁμοουσίου» καί τῆς ἀδιαιρέτου ἑνότητος Τριαδολογίας, Χριστολογίας καί Ἀνθρωπολογίας, ὡς ἀπάντησιν εἰς τήν σύγχρονον ἀξιακήν σύγχυσιν. Ἐν τῇ πανσωτηρίῳ ἐνσάρκῳ Οἰκονομία τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀπεκαλύφθη ὁριστικῶς ἡ ἀλήθεια περί Θεοῦ καί ἀνθρώπου, συμφώνως καί πρός τήν ρῆσιν τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου: «Αὐτός γάρ ἐνηνθρώπησεν ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν».

Ἐπί δέ τούτοις, συγχαίροντες ὑμᾶς, Ἱερώτατε Μητροπολῖτα Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου κύριε Πρόδρομε, τόν Ὁσιολογιώτατον Ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βωσάκου Ἀρχιμανδρίτην κ. Τιμόθεον καί τούς λοιπούς συμβαλόντας εἰς τήν διοργάνωσιν τῆς ἑσπερίδος, καί εὐχόμενοι πλουσίας πνευματικάς καρπώσεις καί ἐπιτυχῆ διεξαγωγήν τῶν συναφῶν ἐκδηλώσεων, ἐπικαλούμεθα ἐπί τήν ὑμετέραν Ἱερότητα καί ἐπί τόν περί ὑμᾶς εὐαγῆ ἱερόν κλῆρον καί τόν φιλόχριστον λαόν, ἐπί τούς ἐκλεκτούς ὁμιλητάς, τούς καλλιτέχνας καί πάντας τούς συμμετέχοντας, πρεσβείαις τῶν Ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τήν πλουσιόδωρον χάριν καί τό ἀμέτρητον ἔλεος τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, Ὧι πρέπει πᾶσα δόξα, τιμή καί προσκύνησις, νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

,βκε΄ Αὐγούστου κθ΄

Κωνσταντίνος ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός β.